<u>בבית המשפט העליון</u>

בש"פ 8374/15

לפני:	כבוד השופט ס' ג'ובראן
המערער:	סטאי נתן יצחק
	נ ג ד
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כב' השופט ב' שגיא) בע"ח 44071-10-15 מיום 9.11.2015
בשם המערער:	עו"ד אילון אורון

<u>החלטה</u>

1. לפניי בקשת רשות ערר, לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ב' שגיא) בע"ח 44071-10-15 מיום 9.11.2015, בגדרה התקבל בחלקו ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (השופט הבכיר י' ויטלסון) במ"ת 509-01-15 מיום 20.9.2015, במובן זה שבוטל מעצר הבית הלילי בו היה נתון המבקש, אך הותרה על כנה פסילת רישיון הנהיגה שלו עד לתום ההליכים, כמפורט להלן.

העובדות הרלבנטיות וההליכים עד כה

2. נגד המבקש הוגש ביום 4.1.2015 כתב אישום, המייחס לו עבירות של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); ונהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתב האישום, ביום 1.1.2015, המבקש נהג ברכב בעודו שיכור, כאשר בגופו

נמצא ריכוז של 785 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אוויר נשוף. על פי המתואר, המבקש נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, וכך סטה עם רכבו לשולי הכביש ופגע ברכב חונה. בעת חקירתו במשטרה, סיפר כי שתה לפני האירוע מספר בקבוקי בירה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים, וכן הגישה בקשה לפסילת רישיון הנהיגה שלו עד לתום ההליכים המשפטיים, בהתאם לסעיף 46 לפקודת התעבורה. ביום 11.1.2015, נערך דיון בבקשות המשיבה בבית המשפט לתעבורה, ובו קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט לשחרורו של המבקש בתנאים, אשר כללו ערבות עצמית בסך 5,000 ש"ח; מעצר בית בין השעה 23:00 לבין השעה 11:00 בבוקר יום המחרת (להלן: מעצר הבית הלילי); ופסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים או עד להחלטה אחרת (להלן: פסילת הרישיון). בית המשפט לתעבורה נתן תוקף של החלטה לתנאים אלו.

4. בדיון אשר נערך בבית המשפט לתעבורה ביום 20.9.2015, המבקש טען כי פסילת הרישיון נעשתה בתגובה לבקשת המשיבה לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה, וכי מעצר הבית הוא מעין "סעד משני" אשר נועד לאכוף ולהבטיח את פסילת הרישיון ואת מניעת יכולתו של המבקש לנהוג ברכב. משכך, ונוכח העובדה שהמשיבה לא ביקשה את הארכת פסילת הרישיון, הרי שלשיטתו פסילת הרישיון בטלה בהתאם להוראת סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, משחלפו שישה חודשים מיום הפסילה. בית המשפט לתעבורה דחה את טענת המבקש, והטעים כי פסילת הרישיון הייתה חלק מתנאי שחרורו לחלופת מעצר על דרך של מעצר בית, ולא החלטה עצמאית. באשר למעצר הבית הלילי עצמו, בית המשפט המחוזי צמצם את תחולתו כך שיחול בין השעה 23:00 לבין השעה 07:00 בבוקר המחרת, כדי לאפשר למבקש לעבוד ולהתפרנס.

5. המבקש ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, וחזר על טענתו כי פסילת הרישיון נעשתה מכוח סעיף 46 לפקודת התעבורה – ועל כן, משלא נקצב מועד לתום הפסילה בהחלטת בית המשפט לתעבורה, הפסילה הפכה בטלה כאשר חלפו שישה חודשים מיום שניתנה, והמשיבה לא הגישה בקשה להארכתה בהתאם לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה. בנוסף, ביקש המבקש לבטל את מעצר הבית הלילי כליל. בהחלטתו, בית המשפט המחוזי דחה את טענת המבקש באשר לתוקף פסילת הרישיון, אך קיבל את הבקשה לביטול מעצר הבית הלילי. באשר לפסילת הרישיון, בית המשפט המחוזי קבע

כי מפרוטוקול הדיון בבית המשפט לתעבורה מיום 11.1.2015 עולה מפורשות כי פסילת הרישיון היוותה חלק מתנאי השחרור של המבקש למעצר בית, ולפיכך, לא חלה עליה הוראת סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה המחייבת לקצוב את הפסילה בזמן. באשר למעצר הבית הלילי, נקבע כי העבירה בה מואשם המבקש בוצעה בשעות הבוקר, ועל כן מדובר בתנאי שאינו נוגע ישירות לנסיבות ביצוע העבירה, וכי הותרת הפסילה על כנה היא תנאי המספיק לאיון מסוכנותו של המבקש. על כך בקשת רשות הערר שלפניי.

הבקשה לרשות ערר

6. בבקשה שלפניי, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי פסילת הרישיון נעשתה כחלק מתנאי השחרור ולא בתגובה לבקשת המשיבה לפסילה עד תום ההליכים מכוח סעיף 46 לפקודת התעבורה. לשיטתו, פסילת הרישיון היוותה את עיקר החלטת בית המשפט לתעבורה, שכן ברור לטעמו כי מעצר הבית נועד לאיין את האפשרות שינהג שיכור ולולא היה רישיונו נפסל עד תום ההליכים הייתה נהיגתו מותרת. בנסיבות אלה, המבקש סבור כי הפסילה עד תום ההליכים קדמה רעיונית למעצר הבית הלילי, ועל כן פסילת הרישיון הייתה עצמאית ולא היוותה חלק מתנאי השחרור. משכך, המבקש גורס כי מדובר בפסילת רישיון מכוח סעיף 46 לפקודת התעבורה, אשר דינה להתבטל באופן אוטומטי בעת שחלפו שישה חודשים ממועד הפסילה. נוכח האמור, המבקש מבקש כי תבוטל החלטתו של בית המשפט המחוזי, וכי ייקבע שפסילת רישיונו עד תום ההליכים הגיעה אל סיומה.

דיון והכרעה

7. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערר. הלכה היא כי אמת המידה לפיה תיבחן בקשה למתן רשות לערור על החלטה, המוגשת לפי סעיף 53(א)(1) לחוק המעצרים, דומה במהותה למבחן המצמצם אשר נקבע בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982). על פי אמת מידה זו, רשות לערור תינתן רק באותם מקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או במקרים בהם קיימות נסיבות חריגות המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 2378/15 יניבאור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (8.4.2015); בש"פ 546/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.1.2015); בש"פ 5092/11 צ'צ'לינצ'קי נ' מדינת ישראל (10.7.2011)). במקרה שלפניי, חרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כי הבקשה מעלה שאלה החורגת מעניינם של הצדדים להליך. כזכור, שתי הערכאות הקודמות קבעו כי ההחלטה על פסילת הרישיון ניתנה במסגרת תנאי שחרור לחלופת מעצר ולא

במסגרת בקשה לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה. כבר נקבע בפסיקת בית משפט זה כי כאשר מדובר בפסילת הרישיון המבוצעת כחלק מתנאי שחרור לחלופת מעצר, הרי שזו נעשית מכוח סמכותו של בית המשפט לקבוע תנאי שחרור לפי סעיף 48 לחוק המעצרים, ומגבלות הזמן הקבועות בסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה אינן חלות עליה (ראו למשל: בש"פ חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.7.2014); בש"פ 2172/12 הוואש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.3.2012)). מכאן, שטענת המבקש בדבר סיווגה הנכון של החלטת הפסילה נוגעת לנסיבות עניינו הפרטני בלבד, ואינה מצדיקה מתן רשות ערר.

8. למעלה מן הצורך, אוסיף כי אף לגופו של עניין, לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש. בחינת החלטתו של בית המשפט לתעבורה מיום 11.1.2015, מגלה כי זו עסקה במפורש בשאלת התנאים לשחרור של המבקש למעצר בית חלף מעצר עד תום ההליכים, ובשאלה זו בלבד. בין התנאים אשר נקבעו, נכללה גם פסילת הרישיון. מנוסח ההחלטה עולה בבירור כי פסילת הרישיון היוותה תנאי לשחרור לחלופת מעצר, ולא להפך – כפי שטוען המבקש. אין בהחלטה כל התייחסות לבקשת המשיבה לפסילת רישיון עד תום ההליכים לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה, ועל כן, אין כל יסוד להתערב בפסקי דינן של הערכאות הקודמות. אף בשל כך, דין בקשת רשות הערר להידחות.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בכסלו התשע"ו (8.12.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח.15083740_H01.doc
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il